

2009-08-12, Utorak, 11 Kolovoz 2009

Akademik Mirko VIDOVIĆ: UBIJEN ZBOG LJUBAVI PREMA BLIZNJEMU

UBIJEN ZBOG LJUBAVI PREMA BLIZNJEMU

Razlika između nas u Bosni i onih oko-kole je sto mi za sebe kažemo: Mi, svoju zemlju nazivamo Nasa zemlja, svoj jezik Nas jezik, a svoj rod jednostavan - Nas narod, svoje bliznje - Nasi ljudi (Marin Držić je upotrijebio i riječ "nasijenci").

Tako o svom svojstvu može govoriti samo sjedilacki narod koji se je u toku tisuća godina našao u okruženju ovih ili onih, koji sebe bezuvjetno nazivaju - političkim nazivima koji su proizašli iz vojnih, osvajačkih ili okupacijskih pohoda.

I američki starosjeditelji sebe nazivaju Ljudi, a pustolovi koji su im došli oteti sve što su imali i s prezirom zaničevati sve što oni jesu, nazivali su ih čudnim i budalastim nazivima - Indijanci.

Toboze, ili je njihova zemlja Indija, ili su oni tu dospjeli iz Indije (tako su i Nasu zemlju nazivali Jugoslavija, a nas pak - Slavenima).

No, tamo u Americi ipak i sad žive - Ljudska bića, a ne rase čiste homoidne pasmine čovjekolikih majmuna, ili, kako to zapisa Pavao apostol 'zvijeri s ljudskim izgledom'.

A šta ima prirodnije nego li: voljeti život na svojoj želji, na plemenitoj, ponositi se svojim ljudima i ni pod živu glavu ne htjeti - odreći se svog jezika, u kojem je više u podsvijesti nego u pamćenju sadržana sva Nasa povijest.

Koju potvrđuju tisućljecima podizani spomenici našim velikanima i svetim ljudima, oni nadgrobni megaliti koje mi nazivamo 'maseti', a razni dotepenci i papige koji ih oponasaju - stecci.

Lijepo je Nama bilo na Nasoj plemenitoj zemlji.

U nasim navikama i komsiluku, noseći u svijesti i ponasanju smisao one lijepe u Bosni: Brat je mio koje vire bio.

Tako nam je bilo sudjeno - biti Mi, s Nasima i u Nasoj zemlji, dok nije doslo do onog najgoreg: ludila nomada i pljackasa koji haraju, pale i zare po tudjim zemljama sudare se s nasom postojanom hladnokrvnoscu i - nestanu bez traga.

Sto nema proslosti ne moze imati ni buducnosti.

U svojoj knjizi "Sta je - je!, sta nije- nije!" nanizao sam u kratkim anegdotama o istinitim događajima cetrdesetih godina dvadesetog stoljeca sudar dviju civilizacije: sibirski tumacenog komunizam i naseg urodjenjickog 'suveznistva' i zadrugarskog nacina suzivotu.

I svako zlo za svog vremena ili, kako se to u Bosni kaze: Zeman gradi po Krajini kule, zeman gradi zeman razgradjuje.

Mujo je najbolje sazeo u jednu jedinstvenu i kratku izreku sve sto se moze reci o ti pljackasima, osvajacima i prisvajacima Nase zemlje: Ono jest, ba, da se moji gospodari mijenjaju, a ja, ba, uvijek osta' isti!

Jer, - nije nicija do sabaha dogorjela...

Tako smo rasli i smjenjivali se u narastajima, a fizicki iz koljena u koljeno izgledali smo kao svojta, no, u dusi smo bili i, srecom, ostali - uvijek jedni i jednaki.

Ja sam pripadnik petoga narastaja Vidovica koji, od sukundida, preko pradida, dida, cace do mojih sinova jesmo: ponosni Bosanci zavjetovani nasoj staroj obavezi da : Tudje postijemo i sovjim se dicimo.

Da: Tudje ne cemo, svoje ne damo.

Da, po onoj molitvi, koju su celjad u nasoj kuci molila decenijama i to na koljenima, svake nedjelje navecer, nakon 'Isusove krunice': "U ovoj svojoj viri zelim zivit i umrt, pa kao je potreba za to i moju krv prolit".

Sto pedeset godina povijesti Vidovica u Biloj kod Livna je povijest obiteljske tradicije vojnika, odanih cuvara svoga roda i svoga doma.

Moj zivot je bio ono sto je bio, jer drugaciji nije smio biti, a tako i zivot mojih striceva i moje brace, pa sad i nasih sinova: Ne damo se!

Nakon trideset i tri godine mog javnog rada u sluzbi idealu borbe za nezavisnost i slobodu Nase zemlje, stasao je i peti narastaj Vidovica:

stariji sin mog brata Joze, Vice-Tomislav Vidovic - od prvog dana stupio u Domovinski rat - njegov zivot na nasu hrvatsku sramotu nije uzeo dusman, nego li izrod i izdajnik - na prevaru i to - s ledja!

DA SE RAZUMIJEMO:

Tko god se usudi da krivotvori povijest priprema i ostvarenja prava Nase zemlje na samoodredjenje i na obranu volje Naseg naroda, treba imati na umu da je sve brizno zapisano: iz sata u sat, iz dana u dan, iz mjeseca u mjesec i iz godine u godinu - od 1976 do dana danasnjeg!

Na desetak tisuca stranica, rukom, a papiru velikog formata u cetiri boje i gustim proredom!

To se vec nekoliko godina nalazi na sigurnom mjesu - u Domovini.

Nikad mi nije palo na pamet da se ikome nametnem bilo svojim znanjem bilo ponasanjem.

Objavljivao sam svoje radove tamo gdje su ih urednici trazili.

Isao sam tamo gdje su me ljudi pozivali i nikad nisam svoj domovinski trud ikakvim koristoljubljem motivirao niti sam za to od vlastodrzaca dobivao ikakva priznanja, place ili nagrade.

A i zasto bih: ni jedan od njih ne ce dobiti toliku nagradu za svoj knjizevni rad: devet godina i dva mjeseca robije!

No upravo mozda radi toga, kad je trebali poceti s pripremanima za ostvarenje prava definiranih u 'Završnom dokumentu Helsinske konferencije', odgovorni faktori medjunarodne zajednice dali su mi u duznost - sluzbeno pa caki pismeno - zadacu de izradim koncept o tome kako ce Nas narod iskoristiti svoje zakonito pravo na Referendum o nezavisnosti i na uredjenje svojih unutrasnjih odnosa i vanjskih poslova - sve u skladu s povijesnom istinom i s medjunarodnim pravom.

Od tada do danas ja sam bio neprekidno 'svugdje i na svakom mjestu' (samo visoki profesionalci znadu sta to znaci) bez prava na pogresku iz koje bi proizislo zlo radi neistine ili nepravde.

Djelujuci na 'sredisnjoj tocki' nasih zbivanja kako uoci tako i u toku Domovinskog rata, cinio sam samo ono sto nitko od dobro informiranih i odgovornih ljudi nije mogao osporiti na temelju provjerivih i pouzdanih dokaza.

No, kad je, nakon samoodredjenja, barbarogena mafija siledzija odlucila da s prezirom prijedje preko Referenduma obnova drzavne samostalnosti,

najprije u Hrvatskoj, a zatim i u Bosni, Vidovici su znali da je doslo vrijeme da i nas narastaj izvrsi svoje 'derzanstvo'.

Moj 'slijedeci brat po redu, Jozo cija je obitelj ostala zivjeti na ognjistu naseg dida Joze, imao je dva sina, a pocetkom prvih ratnih manevara Titove JNA i paravojnih bandi pod njihovom kontrolom, nalazio se je na privremenom radu u Njemackoj.

U njegovom odsutstvu pozvan je pod oruzje njegov stariji sin Vice-Tomislav. Imao je nepunih osamnaest godina.

Kad je cuo da je Tomislav obukao uniformu prije njega, Jozo je odmah napustio Njemacku i vratio se u Livno.

I on je obukao uniformu i svrstao se u redove branitelja, najprije HOS-a, zatim - jos nije objasnjeno zasto i HVO-a.

Otac i sin nisu vojevali u istim jedinicama.

Jozina jedinica je 'maljutkama' onesposobila pet neprijateljskih tenkova, a i Tomislav je vrlo brzo dokazao svoju vojnicku osnovnu vrlinu - ne smijem zaboraviti tko mi je neprijatelj!

Voljom nama jos uvijek nepoznatih politickih 'faktora' Tomislav je postao clan jedinice specijalaca, koja je nosila naziv 'Bruno Busic'.

Bio je izuzetno okretan i uspjesan u svom ponasanju mudrog i hrabrog vojnika, sve dok nije doslo do neshvatljivog dogadjaja oko Prozora i u Prozoru.

Tomislav je bio na licu mjesta kad je vojna 'viteska' jedinica HVO udarila na Prozor i tako otvorila bojnu Frontu sucelice s ABH, dok je u Sarajevu, na polozaju Ministra obrane bio katolik, Jerko Doko.

Kad je vidio kako se civilno pucanstvo maltretira, kuce pale, ljudi izgone i ubijaju, a zene i djevojke siluju, Tomislav je u sebi osjetio snazni glas savjeti probudjene i razvijene u vjerskoj tradiciji Vidovica i smjesta je odlucio da napusti 'bojnicu' i vrati se raznim stazama i bogazama u svoju rodnu Bilu.

O tom 'dezertiranju' jednog Vidovica obavijestio me je u Lyonu, gdje sam djelovao na komandnom mjestu Direktora Domovinskog rata, njegov stric, odnosno moj brat: "Ovo vise nije rat sucelice prema neprijatelju, ovo je postalo razbojnicko divljanje vojnih komesara i zapovjednika koji slusaju samo svoje politicke vodje - sve od reda komunisti".

Oni hoce da se u Bosni stvore uvjeti bratoubilackog rata a to jedan Vidovic ne smije ni u kom slucaju shvatiti ni prihvatiti kao svoju domovinsku duznost i vojnicu cast.

Nakon tog nemilog i krvavog događaja pokolja u Prozoru, nazvao me je ondasnji urednik zagrebackog mjesečnika 'Tomislav' iz Zagreba, točnije Duvnjak Marko Matic.

Naime, ja sam mu za svaki broj slao po jedan prilog i on ih je objavio osamnaest (od lipnja 1972 do srpnja 1993.).

U broju za srpanj 1993 objavljen je moj prilog "Bosna se ne može dijeliti" gdje sam apostrofirao zločinacku primjenu dogovaranja između Milosevića i Tuđmana (prema Budisinu suradniku Bozi Kovaceviću, u ondasnjem tjedniku 'Danas' - još od travnja 1991!).

U svom telefonskom nazivu, Marko Matic mi je rekao da je bio pozvan na večeru u 'Predsjedničke dvore' i da ga je Tuđman dao postaviti s svoje desne strane.

Tom prilikom bilo je govora o zbivanjima u Bosni. Tuđman je Maticeve izjave uzeo bez nekih velikih obječija, a zatim je Matica upitao: 'A šta ono Vidović piše u tvojim novinama - kao da je službena hrvatska politika u Bosni neki zločin?!'.

Na to mu je Matic rekao da svatko odgovara za ono što napiše i potpiše.

Tuđman je od Matice tražio da on izvidi sa mnom, zašto sam ja odbio Tuđmanove četiri ponude da udjem u njegovu diplomatku službu (najprije mi je nudio mjesto veleposlanika u Parizu), pa čak i službu koju bih ja želio obavljati 'važno je da radimo složno' - rekao je Maticu Vrhovnik (koji, kako to zapisa Slaven Litić, rado čuje svacije misljenje, ali se drži samo svoga).

Marko Matic me je nazvao početkom rujna 1993 upravo da mu objasnim zašto sam toliko ogorčen Tuđmanovom politikom, posebno u Bosni.

Rekao sam da je klanje muslimanskog pučanstva u Prozoru i te kako velik razlog da tuđmanovsku politiku u Bosni nazovem - zločinackom i izdajnickom.

Zašto?

U to me je uvjerio moj bratice Vice-Tomislav koji je jednostavno okrenuo ledja suborcima 'specijalcima' koji su, po zadatku iz Zagreba' okrenutli svoje oruzje protiv ABH pod isprikom borbe protiv 'prljavih Azijata', tj. bosih muslimana.

NOTA:

Nas je majka rodila desetoro pet brace i pet sestara.

Ja sam joj najstarije dijete.

Moja cetvrta sestra po redu, Finka je dospjela u Sarajevo da tamo pohadja skolu za tehnicko crtanje, tu je upoznala Ahmeta Glodju, potomka drevne plemenite bosanske obitelji.

Dvori Glodje danas se nazivaju 'Svrzina kuca', nalaze se u strogom centru starog Sarajeva i pretvoreni su u Muzej.

Ulaz u taj muzej nalazi se u - Glodjinoj ulici.

Jos prije ustanka Zmaja od Bosne (Husein-kapetana Gradiscevica) beg Ahmet Glodjo, koji je dvadesetih godina bio u Sarajevu "cehaja" (zehmeister) odnosno nesto kao Predsjednik obrtnicke komore, odbio je zahtjev iz Carigrada da se u novonastalom kaosu oko Bosne poveca dazbina sarajevskih obrtnika i iz toga je izbio istinski revolt.

Beg Ahmet Glodjo je morao napustiti Bosnu da bi izbjegao ono sto je kasnije dozivio Zmaj od Bosne.

Livanjski profesor i istrazivac na podrucju povijesnih arhiva Livna i okolice, Stip Mandjeralo, u svojoj knjizi 'Ilirski san fra Grge Lozica', tvrdi da su sarajevski begovi Glodje korjenom iz Livna, jer se u selu Priluka i danas nalaze ostaci rusevin 'Glodjina hana'.

Dakle, poput zadnjeg livanjskoj Bega Firtusa - iz plemenite bosanske obitelji Rajacica - i Glodje su stara bosanska korjenika koja je u Sarajevu zivjela po svom bosanskom ponosu - ne brkajuci pojmove vjere i domovinske ljubavi.

No, dne 17. rujna 1993 (nadnevak na koji je Dioklecijan postao rimskim Cesarom!), za mene je bio jedan od najmucnijih dana u mom zivotu.

Kasno u noc zazvonio je u mom stanu u Lyonu telefon, i preko zice se je cuo uplakani glas mog sestrica Armana Godje.

Veli: Tomislav je danas ubijen u Mostaru.

Znaj, daidza, da ABH s tim zlocinom nema nikakve veze.

Nekoliko dana nakon toga opet me je iz Zagreba nazvao Marko Matic.

Ja sam mu rekao da mi se vise nikad uz zivotu ne javi.

'Tvoj gas - rekao sam mu - glas je gavrana strvinara!

Jer, nakon naseg zadnjeg razgovora s odgovorima na Tudjmanovo zanovijetanje, mali Tomislav je hitno mobiliziran, poslan u Mostar i tamo - ubijen automatskim oruzjem s ledja.

Dijete se je toliko mucilo jer je snazne fizicke konstitucije, ali mu 'haveovci nisu dali priliku da bude prebacen u bolnicu, pa makar ostatak zivota odzivio u invalidskim kolicima.

Kasnije sam doznao od 'ljudi bliski Tadjmanovoj vlasti', da je Tadjman, kad je cuo sta ja znam i Mislom o tragediji u Prozoru, sav bijesan dao nalog Gojku Susku da pronadje malog Tomislav i 'upita ga za veselo zdravlje'...

Buduci da je u to vrijeme Miroslav Tadjman bio na celu obavjestajne sluzbe, specijalno zaduzen za Bosnu, on sigurno zna tko je dao nalog a tko izvrrio taj gnjusni cin - da ubije dijete zbog toga sto je odbilo sudjelovati u masakriranju - svoje rodbine, nase krvi, u Nasoj zemlji...

Tomislav je svoj mladi zivot od svega dvadesetak godina zavrrio kao jedan od onih heroja koji se nisu dali zavesti ideoloskim ludjacima i koje su udbaske zvijeru ubili pucajuci im u ledja - kao Paradziku, Brajkovicu, Kraljevicu, Ludvigu Pavlovicu itd....

No - ne ce mi pobjeci!

Zgrabit cu ih za gusu u dogledno vrijeme i staviti pred pravedan sud.

Radi povijesti nase nesretne zemlje.

Da se zna da je uz izrode i izdajnike, narod u sudbonosnim godinama svoje juncke borbe za nezavisnost - na cijeloj Nasoj etnickoj i povijesnoj zemlji - stasala i slavom se ovjencala i plejada heroja koje memorija vremena i bosansko pamcenje ne ce nikada zaboraviti"

Tako mi Bog pomogao!

Mirko VIDOVIC
Akademik